

Sygn. akt III AUa 1757/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Procek (spr.)
Sędziowie	SSA Jolanta Pietrzak SSA Tadeusz Szweda
Protokolant	Elżbieta Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2019 r. w Katowicach

sprawy z odwołania (...) Sp. z o.o. w C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

przy udziale zainteresowanego E. M.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Częstochowie z dnia 8 czerwca 2018 r. sygn. akt IV U 469/18

1. zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie,

2. zasądza od (...) Sp. z o.o. w C. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. kwotę 420 zł (czteryście dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA M.Procek /-/SSA T.Szweda Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 1757/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 czerwca 2018r. Sąd Okręgowy w Częstochowie zmienił decyzję organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. z dnia

9 lutego 2018r. i ustalił, że E. M. jako pracownik u płatnika składek (...) Sp. z o.o. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu w okresie od 27 stycznia 2017r. do 15 grudnia 2017r.

Sąd Okręgowy ustalił, iż w dniu 2 marca 2006r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w (...) (zleceniodawca), a (...) Sp. z o.o. w organizacji w C. (zleceniobiorca) zawarto umowę o świadczenie usług polegających na wykonywaniu czynności związanych z obsługą linii technologicznych do produkcji szkła zespolonego. Miejscem świadczenia usług ustalono zakład zleceniodawcy. Zleceniobiorca zobowiązany był do wyznaczenia koordynatora odpowiedzialnego za kontakt ze zleceniodawcą. Zleceniodawca zobowiązywał się do niezwłocznego udzielania personelowi zleceniobiorcy wszystkich informacji niezbędnych do właściwego wykonania umowy. Zleceniodawca zobowiązywał się również do udostępnienia zleceniobiorcy w niezbędnym zakresie, odpowiednich powierzchni roboczych i socjalno-sanitarnych oraz w pełni sprawnych narzędzi i maszyn, w celu zapewnienia prawidłowego wykonania usługi, a także przekazania wszelkich wiadomości

i dokumentów, które są potrzebne do pewnego i odpowiedniego wykonania zlecenia. Zleceniodawca zobowiązywał się ponadto do zapewnienia odpowiedniej, zgodnej

ze specyfikacją danego zakresu usług umowy odzieży roboczej osobom skierowanym

do realizacji usług przez zleceniobiorcę. Zleceniodawca miał z jednodniowym wyprzedzeniem przedstawiać zleceniobiorcy zapotrzebowanie na świadczenie usług

z wyszczególnieniem stanowisk do obsługi przez zleceniobiorcę. Umowa została zawarta

na czas nieokreślony.

Zainteresowany E. M. był zatrudniony na podstawie umowy

o pracę w (...) S.A. od 23 stycznia 2017r. do 15 grudnia 2017r. (...) Sp. z o.o. w celu realizacji umowy łączącej go z (...) S.A. zawierała z pracownikami tej spółki umowy zlecenia. Umowę taką zawarła m.in. w dniu 27 stycznia 2017r. z zainteresowanym E. M.. Przedmiotem umowy było świadczenie przez zleceniobiorcę (zainteresowanego) na rzecz zleceniodawcy(...)usług polegających na obsłudze linii produkcyjnych, przy czym usługi te miały być świadczone na rzecz osób trzecich (...)w ich zakładach produkcyjnych. Zleceniobiorca w wykonaniu swoich obowiązków miał być samodzielny i nie podlegać kierownictwu zleceniodawcy. Zleceniobiorca miał wykonywać obowiązki wynikające z umowy w miejscu i na stanowisku wskazanym przez zleceniodawcę. Jednocześnie zleceniobiorca oświadczył, iż posiada umowę o pracę u osoby trzeciej. Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Zleceniobiorca o istniejących problemach, trudnościach lub przeszkodach w wykonaniu zlecenia miał informować na bieżąco koordynatora działającego w imieniu zleceniodawcy, jak również wskazanego przez zleceniodawcę przedstawiciela zakładu pracy.

Realizacja umów zlecenia zawartych z pracownikami spółki (...) odbywała się w weekendy, w zależności od potrzeb. Przed każdym weekendem był uzgadniany rodzaj wykonywanych usług i od tego zależał czas pracy. Z uwagi na ryzyko związane

z wykonywaniem specjalistycznej produkcji, pracownicy/zleceniobiorcy zasadniczo wykonywali ten sam rodzaj pracy dla spółek (...) Praca wykonywana była

na terenie zakładu (...). W weekendy wykonywano takie same produkty i czynności, jakie wykonywano dla spółki (...) w tygodniu, a produkcja wykonywana w weekendy na podstawie umów zlecenia zawartych przez odwołującą spółkę odbywała się na rzecz spółki (...). Zainteresowany w związku z wykonywaniem umowy zlecenia, został przez (...) Sp. z o.o. zgłoszony do ubezpieczeń społecznych z kodem pracowniczym (O110).

W decyzji z dnia 9 lutego 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w C. stwierdził, że E. M., jako pracownik u płatnika składek (...) Sp. z o.o., nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu w okresie od 27 stycznia 2017r. do 15 grudnia 2017r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że w związku z weryfikacją okresów podlegania ubezpieczeniom społecznym przez E. M. z tytułu zatrudnienia

w ramach stosunku pracy, organ rentowy na podstawie druków zgłoszenia do ubezpieczeń zaewidencjonowanych na koncie zainteresowanego stwierdził, iż został ona zgłoszony

do ubezpieczeń społecznych i do ubezpieczenia zdrowotnego w charakterze pracownika przez pracodawcę (...) Sp. z o.o. w okresie od 27 stycznia 2017r. do 15 grudnia 2017r.

oraz w okresie od 23 stycznia 2017r. do 15 grudnia 2017r. przez pracodawcę (...) S.A. Organ rentowy podniósł, iż z wyjaśnień płatnika wynikało, że E. M. jako zleceniobiorca, wykonywał usługi zgodnie z zawartą umową zlecenia na terenie prowadzenia działalności swojego macierzystego pracodawcy, ale na rzecz zleceniodawcy, tj. dla (...) Sp. z o.o. Równocześnie organ rentowy wskazał, iż analiza dokumentów zgłoszeniowych zaewidencjonowanych na koncie (...) Sp. z o.o., jako płatnika, wskazuje, że do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego w charakterze pracowników zgłaszani są zleceniobiorcy z tytułu zawartych umów zlecenia, w ramach których wykonywali lub wykonują pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostają w stosunku pracy. Z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009r., sygn. akt II UZP 6/09 oraz obowiązujących przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wynika, że pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej z innym podmiotem, jest płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne za tę osobę. W konsekwencji pracodawca, a więc podmiot, na rzecz którego wykonywana jest praca w ramach umowy cywilnoprawnej, jest zobowiązany do rozliczania i opłacania należnych składek za wymienione osoby, tak jak za osoby wykonujące pracę w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej z własnym pracodawcą. Organ rentowy wskazał, iż o nieprawidłowościach w przyjętym przez spółkę sposobie zgłaszania do ubezpieczeń, rozliczenia składek za zleceniobiorców zgłoszonych do ubezpieczeń w charakterze pracowników informował kilkakrotnie płatnika składek (...) Sp. z o.o. Faktem jest, iż (...) Sp. z o.o., jako płatnik składek, w dalszym ciągu dokonuje zgłoszeń do ubezpieczeń w charakterze pracowników osób, z którymi zawarte zostały umowy zlecenia. Odwołanie od powyższej decyzji złożyła (...) Sp. z o.o. w C., wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania jako bezprzedmiotowego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu. Odwołujący zarzucał: naruszenie przepisów prawa materialnego, a to treści art. 83 ust. 1 pkt 1, art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1 i 2a, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 1, art. 36 ust. 1, 2, 4 i 11, art. 38 ust. 1 i 2, art. 68 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych; naruszenie przepisów Konstytucji, w szczególności art. 7 i 51 Konstytucji oraz przepisów ustawy o ochronie danych osobowych, poprzez żądanie ZUS w kwestii wydania dokumentów; naruszenie przepisów art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, poprzez naruszenie tajemnicy przedsiębiorstwa.

W uzasadnieniu, odwołując się do treści art. 8 ust. 2a i art. 4 ust. 2a podnosił, iż (...) jest płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne od zawartych umów zlecenia, bowiem jest jednostką organizacyjną, która pozostaje z osobami fizycznymi w stosunku prawnym uzasadniającym objęcie tych osób ubezpieczeniami społecznymi dlatego, że świadcząc usługi na podstawie umowy zlecenia zawartej z (...), de facto wykonuje je na rzecz swojego pracodawcy. Ustawa tworzy fikcję dla potrzeb składek ubezpieczeniowych, że zleceniobiorca jest pracownikiem swojego zleceniodawcy. Twierdzenie, że zleceniobiorca jest w tym przypadku traktowany jak pracownik swojego pracodawcy, jest nie tylko sprzeczne z wykładnią literalną, funkcjonalną, systemową, ale również z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Argumentował, iż każdy podmiot, który ma pełnić funkcję płatnika składek powinien zostać wyposażony przez ustawodawcę w narzędzia pozwalające mu w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami uzyskać wiedzę niezbędną do tego, aby objąć osoby, wobec których jest płatnikiem składek tym obowiązkiem. Tymczasem system prawa nie przewiduje w tym przypadku legalnych źródeł pozyskiwania takiej wiedzy. Brak jest obowiązku bieżącego informowania o zawieranych umowach cywilnoprawnych w czasie trwania zatrudnienia. Innych danych pracodawca może żądać jeśli obowiązek ich podania wynika z odrębnych przepisów i chodzi tu wyłącznie o dane osobowe. Przyjęcie interpretacji, którą przyjął ZUS wymagałoby przekonania całego systemu prawa, aby umożliwić pozyskiwanie wiedzy o podstawie wymiaru składki, czego obecny system prawa nie przewiduje. Podnosił również, że ustawa wyraźnie zastrzegła, że żądane dokumenty muszą być związane z zakresem kontroli przeprowadzanej przez ZUS, a ta dotyczy w przedmiotowej sprawie cywilnoprawnego stosunku zlecenia pomiędzy (...) Sp. z o.o., a spółką (...) S.A., na rzecz której świadczone są usługi, natomiast nie dotyczy wewnętrznych stosunków pomiędzy zleceniodawcą (płatnikiem składek), a osobami, które świadczą bezpośrednio usługi na rzecz zleceniobiorcy (... S.A.). Ponadto bezzasadne żądania ZUS w kwestii wydania dokumentów, stanowią

w konsekwencji naruszenie art. 7 i 51 Konstytucji RP, bowiem również ZUS mimo, iż występuje jako administrator danych oraz organ administracji publicznej upoważniony do kontroli przedsiębiorców, jest obowiązany do działania na podstawie i w granicach prawa (art. 7 Konstytucji). W związku z tym, żądanie przedstawienia dokumentów związanych z ubezpieczeniami społecznymi określone w ustawie za okres objęty niniejszą decyzją, nie znajduje żadnej podstawy prawnej w ramach kontroli stosunku istniejącego pomiędzy spółką (...) Sp. z o.o., a (...) S.A. Co więcej, zgodnie z art. 51 Konstytucji ust. 1 i 2, nikt nie może być obowiązany inaczej, niż na podstawie ustawy do ujawniania informacji dotyczących jego osoby. Władze publiczne nie mogą pozyskiwać, gromadzić i udostępniać innych informacji o obywatelach, niż niezbędne w demokratycznym państwie prawnym.

(...) S.A. w N. S., zawiadomiona o toczącym się postępowaniu w trybie art. 477¹¹ § 2 k.p.c., nie przystąpiła do sprawy.

W ocenie Sądu Okręgowego, rozstrzygnięcie sprawy wymagało oceny zgodności art. 8 ust. 2a w zw. z art. 4 pkt 2a ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 121 ze zm. - dalej jako ustawa systemowa) z art. 2 w zw.

z art. 64 ust. 3 oraz w zw. z art. 84 Konstytucji RP oraz art. 51 ust. 1, art. 92 ust. 1, oraz art. 22 Konstytucji RP w trybie art. 8 Konstytucji. Z uwagi na treść art. 9 i art. 91 Konstytucji RP, konieczna była - według tegoż Sądu - także analiza powyższych przepisów w odniesieniu do unijnej zasady rządów prawa.

Zatem, jak podniósł Sąd Okręgowy, art. 8 ust. 2a ustawy systemowej rozumiany i stosowany w ten sposób, że stanowi podstawę prawną nadania statusu płatnika składek dla pracodawcy za pracownika z tytułu umowy zlecenia zawartej przez tego pracownika z osobą trzecią, na podstawie której to umowy wykonywał pracę na rzecz własnego pracodawcy, jest niezgodny z zasadą demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (art. 2, art. 10, art. 51, art. 84, art. 64 ust. 3, art. 217 Konstytucji RP). Według tegoż Sądu, przepisy ujęte w podstawie zaskarżonej decyzji nie dają podstawy kompetencyjnej do weryfikacji podmiotu zobowiązanego do opłacenia składki w zgodzie z zasadami Konstytucji. Tym samym, zarówno ZUS, jak i sądy wkraczają w dziedzinę zarezerwowaną dla ustawodawcy, naruszając art. 2, art. 7 i art. 10, art. 84, art. 87, art. 217 Konstytucji RP. Jeśli zatem w ramach rozpoznania odwołań od decyzji ZUS, rozstrzygnięcie danej sprawy następuje bez uwzględnienia zasad konstytucyjnych, to jest to - w opinii Sądu Okręgowego - równoznaczne z nieuwzględnieniem tych elementów systemu prawa, które cieszą się najszerszą legitymacją demokratyczną. Możliwe jest zatem w takiej sytuacji podjęcie decyzji interpretacyjnej, która ogranicza prawa i wolności obywatelskie w stopniu większym, niż wynikało to z woli prawodawcy konstytucyjnego. Tym samym, decyzja interpretacyjna oparta na założeniach nieistniejącej konstytucji oraz praw podstawowych Unii Europejskiej, nie da się pogodzić z ideą rządów prawa.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy w trybie art. 2, art. 7, art. 32, art. 92 ust. 1, art. 217 Konstytucji RP oraz art. 4 ust. 3 TUE w zw. z art. 6 TUE, w związku z art. 8 Konstytucji i art. 74 ust. 5 ustawy systemowej w zw. z art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

W apelacji od zaprezentowanego rozstrzygnięcia organ rentowy, zarzucając Sądowi pierwszej instancji naruszenie:

- art. 8 ust. 2a w związku z art. 4 pkt 2 ustawy systemowej, poprzez niewłaściwą wykładnię prowadzącą do przyjęcia, że płatnikiem składek nie jest macierzysty pracodawca zainteresowanego pracownika jednocześnie wykonującego zlecenie podmiotu trzeciego, podczas gdy prawidłowa interpretacja niniejszych przepisów uzasadnia przyjęcie, że płatnikiem składek jest pracodawca, a nie zleceniodawca;

- art. 18 ust. 1a ustawy systemowej poprzez jego niezastosowanie, polegające na pominięciu, że przychód z tytułu wykonywanej umowy zlecenia ubezpieczonych, o których mowa w art. 8 ust. 2a, uwzględnia się w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe

wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od odwołującego się kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

Zdaniem apelującego, przy niekwestionowanym stanie faktycznym, Sąd orzekający dokonał błędnej wykładni powołanych w treści zarzutów - przepisów prawa materialnego. Przenosząc te ustalenia na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że zainteresowany E. M., jako pracownik w rozumieniu art. 8 ust. 2a ustawy systemowej podlegał, w okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji, obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania pracy, na podstawie umowy zlecenia zawartej z wnioskodawcą, na rzecz pracodawcy, tj. (...) S.A. który jest płatnikiem składek z tytułu tych ubezpieczeń. Skarżący organ rentowy zwrócił uwagę, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zapoczątkowanym uchwałą z 2 września 2009r. (II UZP 6/09), jednolicie przyjmuje się, iż w wypadku, gdy osoba, pozostająca w stosunku pracy, jednocześnie w ramach umowy zlecenia zawartej z osobą trzecią wykonuje pracę na rzecz swojego pracodawcy, to wówczas ten pracodawca jest płatnikiem składek na obowiązkowe ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe tego pracownika z tytułu tej umowy.

W odpowiedzi na apelację spółka (...) wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od organu rentowego kosztów procesu według norm przepisanych.

Według spółki, apelacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w żaden sposób nie odnosi się do treści uzasadnienia wyroku, stanowi jedynie powtórzenie stanowiska ZUS wyrażonego w zaskarżonych decyzjach. W szczególności, Zakład opiera całą apelację na uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009r., mimo, że Sąd pierwszej instancji przeprowadził konsekwentny i logiczny wywód o nieprawidłowości tejże uchwały i braku ustawodawczych kompetencji władzy sądowniczej.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Przyjmując ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji jako własne uznał, że apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Podkreślenia wymaga, iż Sąd pierwszej instancji trafnie skonstatował, iż relacja w jakiej wystąpił ubezpieczony E. M. (zatrudniony na podstawie umowy o pracę w (...) S.A.), wykonujący na zlecenie (...) Sp. z o.o. usługi polegające na obsłudze linii produkcyjnych w spółce (...) SA., odpowiada hipotezie normy art. 8 ust. 2a cyt. ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którą za pracownika w rozumieniu ustawy uważa się m.in. osobę wykonującą pracę na podstawie umowy zlecenia, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Podnieść przy tym należy, że norma art. 8 ust. 2a ustawy systemowej wykreowała nie tylko szerokie pojęcie „pracownika”, ale także szeroką definicję pracowniczego tytułu obowiązkowych ubezpieczeń społecznych, łącząc obowiązek podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom jako pracownika z aktywnością pracownika w ramach stosunku pracy oraz dodatkowo w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej przez pracownika z pracodawcą lub z osobą trzecią, ale wykonywaną na rzecz pracodawcy. Tym samym, umowy cywilnoprawne wymienione w powołanej regulacji nie stanowią samodzielnych tytułów obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym i ubezpieczeniu zdrowotnemu pracownika (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 października 2011r., III UK 22/11). Nie budzi wątpliwości fakt,

iż - jak wymaga tego przepis art. 8 ust. 2a ustawy systemowej - w ramach zawartych przez ubezpieczonego (zainteresowanego) spornych umów zlecenia - wykonywał on pracę nie tylko na rzecz zleceniobiorcy, ale także na rzecz pracodawcy. Przez wykonywanie pracy na czyjąś rzecz należy bowiem rozumieć jej świadczenie w czyimś interesie. Pomimo formalnego wyodrębnienia obydwu spółek, jako odrębnych podmiotów prawa gospodarczego, nie sposób przyjąć, by działania podejmowane w interesie zleceniobiorcy nie były jednocześnie podejmowane w interesie zainteresowanego pracodawcy.

Odnosząc się zaś do przytoczonej przez Sąd pierwszej instancji argumentacji, wskazać trzeba, iż zasady podlegania określonemu rodzajowi ubezpieczeń społecznych wynikają

z przepisów o charakterze bezwzględnie obowiązującym, kreujących stosunek prawny ubezpieczenia społecznego z mocy samego prawa i według stanu prawnego z chwili powstania obowiązku ubezpieczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 1999r., sygn. akt II UKN 461/98). Obowiązek ubezpieczenia oznacza, że osoba, której cechy, jako podmiotu ubezpieczenia społecznego, zostały określone przez ustawę, zostaje objęta ubezpieczeniem i staje się stroną stosunku ubezpieczenia społecznego, niezależnie od swej woli, na mocy ustawy. W wyroku z dnia 23 maja 2014r. (II UK 445/13) Sąd Najwyższy, podsumowując dotychczasowe stanowisko w sprawie wykładni powyższego przepisu, wskazał, między innymi, że art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, rozszerza pojęcie pracownika dla celów ubezpieczeń społecznych poza sferę stosunku pracy. Rozszerzenie to dotyczy wykonywania pracy na podstawie jednej z wymienionych w nim umów prawa cywilnego przez osobę, która umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy,

a także wykonywania pracy na podstawie jednej z tych umów przez osobę, która wymienioną umowę zawarła z osobą trzecią, jednakże w jej ramach wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Przesłanką decydującą o uznaniu takiej osoby

za pracownika, w rozumieniu ustawy systemowej jest to, że - będąc pracownikiem związanym stosunkiem pracy z określonym pracodawcą - jednocześnie świadczy na jego rzecz pracę w ramach umowy cywilnoprawnej. Celem takiej regulacji - posługującej się schematem fikcji prawnej - było powiązanie skutków ubezpieczeniowych z faktem korzystania przez pracodawców z umów cywilnoprawnych zawieranych z własnymi pracownikami. W realiach niniejszego sporu, według Sądu Apelacyjnego, na użytek niniejszej sprawy wystarcza stwierdzenia, że zastosowany w treści przepisu zwrot: „wykonuje pracę

na rzecz pracodawcy”, oznacza, iż praca ta wykonywana jest w przebiegu realizacji stosunku prawnego łączącego owego pracodawcę z podmiotem będącym - dla wymienionych pracowników - zleceniodawcą lub zamawiającym działem.

Odnosząc się do zarzutów apelacji płatnika składek - w opozycji do zaprezentowanego przez Sąd Okręgowy stanowiska - wskazać należy na regulację aksjologiczną, ujętą w treści norm Konstytucji RP. Po pierwsze, zwrócić należy uwagę, iż określona w treści art. 22 Konstytucji RP zasada swobody działalności gospodarczej, musi być odczytywana łącznie z normą odwołującą się do solidarności i ważnego interesu publicznego (art. 20 Konstytucji RP). Po drugie, normy konstytucyjne zawierają gwarancje prawa do zabezpieczenia społecznego (art. 67 Konstytucji RP). I wreszcie - po trzecie, przepis art. 84 Konstytucji RP wyznacza obowiązek ponoszenia ciężarów składkowych. W kontekście tego przepisu składki na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz Fundusz Pracy są świadczeniami pieniężnymi o charakterze publicznoprawnym. Składki te są zatem świadczeniami bezzwrotnymi, przymusowymi

i nieodpłatnymi, co oznacza - zgodnie z zasadą automatyzmu ubezpieczeniowego -

iż stosunek ubezpieczenia społecznego powstaje automatycznie z chwilą nawiązania stosunku prawnego rodzącego obowiązek ubezpieczeniowy (por. T. Zieliński, Ubezpieczenia społeczne pracowników. Zarys systemu prawnego - część ogólna, Warszawa - Kraków, 1994). Emanacją tej zasady jest regulacja przyjęta w treści art. 46 ustawy systemowej, nakładająca na płatnika składek szereg obowiązków związanych z obliczaniem, potrącaniem, rozliczaniem i opłacaniem składek za każdy miesiąc kalendarzowy, według zasad wynikających

z przepisów tej ustawy. Opisany wyżej obowiązek ma bezwzględny charakter, co oznacza,

iż jeżeli przy poborze składek na ubezpieczenie społeczne dojdzie do naruszenia obowiązujących przepisów także przez organ dokonujący takiego poboru, to organ ten nie ma podstaw prawnych do stosowania jakichkolwiek ulg z tego

tytułu w stosunku do płatnika składek. Jednocześnie należy wskazać, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 sierpnia 2008r. (II BU 42/07) słusznie stwierdził, że podmioty zobowiązane do opłacania składek na ubezpieczenia zdrowotne powinny bez uprzedniego wezwania i bez potrzeby wydawania decyzji, opłacać i rozliczać składki na to ubezpieczenie za każdy miesiąc kalendarzowy w trybie i na zasadach oraz w terminie przewidzianym dla składek na ubezpieczenia społeczne.

Natomiast, na podstawie przepisów art. 86 - 97 ustawy systemowej, realizacja tego obowiązku podlega kontroli przeprowadzanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Podkreślenia wymaga przy tym, iż - zgodnie z normą art. 91 ust. 5 ustawy systemowej - protokół pokontrolny stanowi podstawę do wydania - tak jak w niniejszej sprawie - decyzji o wymiarze składek oraz ich poborze.

Konkludując Sąd drugiej instancji, na mocy art. 386 § 2 k.p.c. orzekł reformatoryjnie, jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu w postępowaniu w obu instancjach Sąd ten rozstrzygnął, na zasadzie art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawych, jak w punkcie 2 wyroku.

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA M.Procek /-/SSA T.Szweda

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR